

““Het was nooit stil rond Fred van der Wal maar nu...” ”

“Het was nooit stil rond Fred van der Wal maar nu...”

Ik bevind mij van jongs af aan in een welstandsklasse die me bevalt – een landhuis met veertien kamers in de Bourgogne, een woning met tien vertrekken op een kilometer afstand van de Wadden.

En aan die paar ongelukkige webloggers die groen van jaloezie zijn en steeds in de agressieodus schieten als ze mijn stukken zien verschijnen kan ik alleen maar zeggen: Ze kunnen beter jaloers op je zijn dan dat ze medelijden met je hebben!

EEN VIERDE BOEK IN 2013 MET DRIE VERHALEN UIT DE BIOTOOP VAN DE AUTEUR DIE ER NIET OM LIEGEN EN MENEER FRED VAN DER WAL HEEFT NOG HET EEN EN ANDER IN PETTO! HOU JE VAST AAN DE TAKKEN VAN DE MAST!

Het was nooit stil rond Fred van der Wal maar nu schiet hij in het eerste kwartaal van 2013 toch echt in full speed ahead uit de krammen. Geen vreemde gewaarwording voor wie onze artiest als onrustbarende muze van nabij mee maakt.

Bij deze omstreden auteur/kunstschilder past eerder rumoer, krachtpatserij en matschudding, reuring in de tent, kakkefonie en lawijt langs berg en dal met de kracht van roepstoeter en hoorngechal. Een vierde boek in 2013 met drie verhalen uit de biotoop van de auteur die er niet om liegen.

En meneer heeft nog het een en ander in petto!

Hij bevindt zich van jongs af aan in een welstandsklasse die hem bevalt – een landhuis met veertien kamers in de Bourgogne, een woning met tien vertrekken op een kilometer afstand van de Wadden – en zit ruim in zijn liefhebberijen, variërend van leuke tochtjes op de scooter tot schrijven van weblogs en schilderen van magistrale meesterwerken op linnen en papier.

De rijkdommen aan beeldmateriaal en teksten worden vergaard vanachter het toetsenbord van zijn Windows XP computers en een eenvoudige ezel.

Het tikken van een manuscript is ambachtelijk handwerk, vergelijkbaar met de dagelijkse draai aan de slinger van de koffergrammofoon en daarna aan die van een ouderwetse koffie molen waarmee hij 's morgens de dag om zes uur begint. De jaren gaan tellen voor onze auteur die debuteerde in 2009, jaren na zijn AOW.

Een ouderwets man, zegt U, jawel, maar óók een jongen van stavast, ondanks alles een SP stemmer sinds jaar en dag.

Voor hem, als eenling in het kunstenaarsplantsoen, bleven de subsidiepotten consequent ge sloten.

Verbeten, beledigd bijna: “Ik een beurs van WVC om te freewheelen? Meneer, wat denkt u wel. Krijg nou wat! Ik heb altijd mijn eigen baan getrokken! Totale onafhankelijkheid schept grote kunst. De gesubsidieerde collegaatjes? Te veel soul en te weinig body. Ik heb er grote compassie mee, weet U. Ik ken ze niet.

Ik had bijna besloten in 1964, op te houden met schrijven en schilderen. Ik was totaal op het schrijvers volk je uitgekeken”, bekent de auteur/kunstschilder van achter een ongenaakbare zonnebril.

Schrijven en schilderen zijn cultuurfenomenen bedacht ik zo net.

De manuscripten kunnen zich opstapelen tot de dakrand, maar als niemand kennis neemt van de inhoud, is het allemaal vergeefse moeite. Mijn voornaamste inspiratiebronnen uit de sixties en seventies zijn dood en het kunstklimaat is allerbelabberdst. Persoonlijk schitter ik in het galeriewezen uitsluitend door afwezigheid.

U denkt toch niet dat ik inga op uitnodigingen voor exposities waarbij ik zestig procent van de omzet dien af te staan? De meeste boeken en schilderijen worden tegenwoordig niet meer geschreven, maar gebrejen. Jaren lang volhardde de schrijver in het genomen besluit om niet te publiceren in boek vorm. Zijn dagen in Friesland of Frankrijk verstreken voortaan met verbouwen van het Franse huis en genadeloos genieten.

Een writer's block of chronische moedeloosheid kende hij niet alhoewel zijn eerste verhalenbundel Schrijversblokkade ging heten. Door een samenloop van omstandigheden kwam hij tot andere gedachten, zodat nu al het vierde boek is gepubliceerd. Er volgt, naar hij de lezer verzekert, spoedig méér, nog veel méér.

Want ik ben een maître in een Maison de Maître en iedereen begrijpt dat. Daarna zat ik met de zorg dat ik de geest niet zomaar aan het waaien kreeg. Mind over matter, nietwaar. De eerste stap was gezet, ik bemoeide me weer met mezelf. In mijn oor fauteuil zat ik met mijn laptop op schoot wat dingen uit te proberen, maar het was niet zo dat in mijn omgeving werd gezegd: kijk, kijk die man me eens begeesterd bezig zijn. Geleidelijk aan zag ik dat er toch iets ging gebeuren.

De leuke sketch, dacht ik. De leuke schets! Vol scherts! Dat is een gebakken drol, met in het midden een geel knipogend lodderoog van een zeekakkelobbes en daaromheen die merkwaardige aangekoekte stront korst in allerlei kleuren, bloedrood, paars en bruin.

De omvang van het uitwerpsel wordt bepaald door het steel pannetje. Toen ik de vorm een maal gevonden had en begon te wroeten, werden de onderwerpen vanzelf aangedragen alsof ze rappe beentjes hadden gekregen marcheerden ze mijn werkkamer binnen.

© november 2015, fredvanderwal, BasicPublishing.nl